

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τί πράγματα τὰ μάτια μας θὰ ἴδουν τὸν ἄλλο μῆνα
καὶ τρισευδαίμονες αὐτοὶ ποῦ θάναι ἴσθην Ἀθήνα.
Π.—Εἰς τὰς μελλούσας ἑορτὰς καὶ σὺ θὲ συμμεθέξῃς;
Φ.—Ἄειποτε θα εἶσαι βλαξ καὶ θ' ἀραδειάζῃς λέξεις.
Π.—Τούτέστι βλέπω πῶς καὶ σὺ θὰ σηκωθῆς ἴστο κόδι.
Φ.—Ἀργὰ τὸ ἑκατάλαβες, διαβόλου παληοβῶδι.
Π.—Καὶ ἄρχισες, βρὲ Φασουλῆ, παρασκευὰς νὰ κάνῃς;
Φ.—Ἐργάζομαι πυροετωδῶς, καθὼς καταλαμβάνεις.
Π.—Μήπως χορὸν ἐπίσημον προτίθεσαι νὰ δώσῃς;
Φ.—Αὐτὸ σ' ἀφίνω, Περικλῆ, μονάχος νὰ τὸ νοιώσῃς.
Π.—Μήπως καὶ ἄλλη δανεικὴ βελλάδα θὰ ζητήσῃς;
Φ.—Κι' αὐτὸ καλῶς τὸ ἐννοεῖς χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσῃς.
Π.—Μήπως καὶ φῶς ἠλεκτρικὸν ἴστο σπῆτι σου θὰ βάλῃς;
Φ.—Καὶ τοῦτο ἐνδεχόμενον νὰ γίνῃ σὺν τοῖς ἄλλοις.
Π.—Θὰ δώσῃ καὶ ἴστο σπῆτι σου σημαίας ὁ Τρικούπης;
Φ.—Σημαίας ὄλων τῶν ἐθνῶν καὶ τῆς Γουαδελούπης.
Π.—Θὰ βάλῃς λάδι ἄφθονο εἰς ὅλα τὰ καντύλια;
Φ.—Θὰ βάλω δωδεκάδιπλα ἴστα φῶτα μου φινύλια.
Π.—ἴσθην Ἐκθεσι, βρὲ Φασουλῆ, δὲν θα ἐκθέσῃς κἄτι.
Φ.—Θὰ στείλω κἄτι καὶ σ' αὐτὴν καθὼς καὶ ἴστο Παλάτι.
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λὲς τί ἐκθεμα προτίθεσαι νὰ στείλῃς;
Φ.—Διάφορα ἐκθέματα ποικιλωτάτης ὕλης.
Π.—Μὲ ἄλλους λόγους δηλαδή;
Φ.— Ἀκόμη δὲν συμφέρει
τὸ ἐκθεμά μου, Περικλῆ, κανένας νὰ τὸ ξέρῃ.
Π.—Τὸ ἐκθεμά σου νὰ μοῦ πῆς, ἄλλοιῶς θὰ πέσῃ ξύλο.
Φ.—Σκύψε λοιπὸν νὰ σοῦ εἰπῶ τί ἐκθεμα θὰ στείλω.
Π.—Μὴ θὰ ἐκθέσῃς τάχατε τὰ δύο σου κιλίμια;
Φ.—Θὰ στείλω δέκα ἐκθετα τῶν Ἀθηνῶν ψοφήμια.
Π.—Καὶ ποῦ τὰ πέτυχες, μωρέ;
Φ.— Καταμεσῆς τοῦ δρόμου...
Θὰ στείλω καὶ τὸ φράκο μου καὶ τὸ παράσημό μου.
Π.—Λοιπὸν νὰ στείλῃς σκέπτεσαι παράσημα καὶ ροῦχα;
Φ.—Θὰ στείλω καὶ ποιήματα καὶ οὔρα φωσφοροῦχα.
Π.—Καὶ ποῖον εἶδους, Φασουλῆ, ποιήματα θὰ στείλῃς;
Φ.—Πενήντα πέντε δράματα δραματικῆς ποικίλης.
Π.—Δὲν ἔχεις κι' ἄλλα συλλογὰς ἐκ λυρικῶν ἐτοίμους;
Φ.—Ἐχω καὶ σκαλαθύματα καὶ φλύακας καὶ μίμους.
Π.—Καὶ ποῖα μέτρα ἔγραψες;
Φ.— Μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
Γλυκόνειον καὶ Σαπφικόν, Χωλίαμβον καὶ ἄλλα.
Π.—Ἄλλὰ δὲν κάμεις, Φασουλῆ καὶ ἀναπαίστων χοῦσιν;
Φ.—Κι' αὐτοὺς μεταχειρίζομαι καὶ ἄλλα παρὰ φύσιν.
Π.—Καὶ ἂν κανὲν δὲν βραβευθῆ καὶ τὰ πετάξουν πέρα;
Φ.—Ὁ διάβολος τῶν κριτικῶν θὰ πάρῃ τὸν πατέρα.

Π.—Ἐκτὸς αὐτῶν δὲν σκέπτεσαι νὰ στείλῃς τίποτ' ἄλλο;
Φ.—Θὰ στείλω κι' ἓνα, Περικλῆ, ἀπ' ὅλα πρὸ μεγάλο.
Π.—Ποιὸ εἶναι τοῦτο; λέγε το...
Φ.— Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μάθῃς.
Π.—Μὴ μὲ παιδεύῃς, λέγε το, εἰδὲ ἄλλοιῶς ἐχάθῃς.
Φ.—Θὰ εἶναι ἰδιαιτέρον διὰ τοὺς ἐπιτρόπους.
Π.—Καὶ δὲν θὰ εἶναι ὁρατὸν εἰς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους;
Φ.—Θὰ φαίνεται, βρὲ Περικλῆ, ἐδῶ καὶ χίλια μίλια.
Π.—Μὴ μὲ τὰ λόγια σου αὐτὰ μ' ἀνάβεις τὰ καντύλια.
Φ.—Θὰ ἔχῃ σχῆμα, Περικλῆ, ἀνθρωπίνης παλάμης.
Π.—Δὲν ἐννοῶ τί ἐκθεμα σοῦ κάπνισε νὰ κάμῃς.
Φ.—Θὰ τὸ ἴδῃς ἴσθην Ἐκθεσι τὴν πρώτη πρῶτ' ἡμέρα.
Π.—Θὰ φαίνεται ἴστο Σούνιον;
Φ.— Κι' ἀκόμη παραπέρα.
Π.—Δὲν ἐννοῶ...
Φ.— ἴστο ἐκθεμα ποσῶς δὲν ἐμβαθύνεις...
Θὰ ἔχῃ σχῆμα, Περικλῆ, καλάμης ἀνθρωπίνης.
Π.—Ἀδύνατον... ἀδύνατον... δὲν εἰμπορῶ νὰ νοιώσω.
Φ.—Μπορῶ καὶ τώρα, Περικλῆ, σὲ σένα νὰ τὸ δώσω.
Π.—Πῶς δηλαδή;...
Φ.— Νά! δηλαδή τὸ χέρι ἂν ἀνοίξω
κι' ἓνα πρὸς ἓν τὰ δάκτυλα τῆς φούχτας μου σοῦ δείξω...
Π.—Πῶς δηλαδή;
Φ.— Νά! δηλαδή τὸ χέρι ἂν σηκώσω
καὶ ὄρσε πέτε σοῦ εἰπῶ...
Π.— Ἀδύνατον νὰ νοιώσω.
Φ.—Καλλίτερα, βρὲ Περικλῆ, ὡς ἐδῶ πέρα σιάσου
γιὰ νὰ σοῦ κάμῃ ἐκπληξιν σὺν τὸ ἴδῃς ἴμπροστά σου.
Π.—Λοιπὸν μεγάλα σκέπτεσαι ἴστας ἑορτὰς νὰ κάνῃς;
Φ.—Δὲν θὰ φεισθῶ, βρὲ Περικλῆ, οὐδεμιᾶς δαπάνης.
Π.—Θὰ κάμῃς θούρια καὶ σὺ διὰ τὸν βασιλέα;
Φ.—Θὰ κάμω ἀπειράριθμα φρικτὰ καὶ λυσσαλέα.
Π.—Καὶ τοῦ μωροῦ σου τῆς φασκριαῖς ἀπ' ἔξω θὰ κρεμάσῃς;
Φ.—Μωρὲ θὰ γίνουιν πράγματα ποῦ εἶναι νὰ θαυμάσῃς.
Π.—Θὰ πᾶς καὶ τὴν γυναῖκά σου ἴστοῦ Παλατιοῦ τοὺς
[μπάλους;
Φ.—Ἐφέτος δὲ θὰ γνωρισθῆ μὲ ὄλους τοὺς μεγάλους.
Π.—Θὰ συστήθῃ ἴστον Σέργιον, ἴστον Παῦλον, ἴστον Ἀλ-
[φρέδον;
Φ.—Θὰ τὴν συστήσω κι' εἰς αὐτοὺς μεθ' ὄλων μου τῶν
Π.—Θὰ πᾶς καὶ εἰς τὰ γεύματα; [παίδων.
Φ.— Βεβαίως δὲν θὰ λείψω
καὶ ὅ,τι εἴρω, Περικλῆ, μὲ τρόπο θὰ τὸ κρύψω.
Π.—Καὶ δι' αὐτὰς τὰς ἑορτὰς θὰ ἐργασθῆς μονάχος;
Φ.—Καὶ μ' ἄλλους καὶ μονάχος μου βραδέως καὶ μὲ τάχος.
Π.—Μὲ ποῖον θὰ συνεργασθῆς;
Φ.— Μετὰ τοῦ Ὑπουργείου.
Π.—Τί γίνεται ὁ ἀρραβὼν τοῦ νέου Γεωργίου;
Φ.—Δὲν ἔμαθα...
Π.— Πῶς; καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχεις καμμιά γνώμη;
Φ.—Φρονῶ ν' ἀρραβωνιάσωμε καὶ τὸ μωρὸ ἀκόμη,
τούτέστι τὸν Χριστόφορον...
Π.— Καὶ ποῖα νὰ πάρῃ, χάχα;
Φ.—Καμμιά μεγάλη Δούκισσα Ἐγγλέζα, Ρῶσσα, Βλάχα,
ὁποῦ ἀκόμη, Περικλῆ, δὲν εἶναι γεννημένη...
Π.—Καλὴ τὸ λὲς... καὶ δὲ μνηῶν ἂν εἶναι τί σημαίνει;
Φ.—Κι' ἐγὼ μωρὰ τὰ τέσσερα παιδιὰ μου θὰ παντρέψω.
Π.—Τί λὲς; .. δὲν ἦλθε ἡ στιγμή ἴστο ξύλο νὰ σὲ ῥέψω;
Φ.—Μοῦ φαίνεται πῶς ἔφθασε...
Π.— Λοιπὸν ἂς σὲ κτυπήσω
καὶ ὄρσε πέντε ἀπ' ἔμπρός καὶ πέντε ἀπ' ὀπίσω.